

2010-2017: Πώς η ανάγκη γίνεται ιστορία. Πώς η ιστορία δεν γίνεται σιωπή;

23 Απριλίου 2010. Έχουμε πια μνημόνιο.

Τα επόμενα χρόνια εκατομμύρια θα ξεχυθούν στους δρόμους.. Θα γίνουν συγκρούσεις και καταλήψεις. Θα καταρρεύσει ο δικομματισμός 40 χρόνων σε μία νύχτα. Είμαστε πια η χώρα με τις 3 διαδηλώσεις τη μέρα!! Τις χιλιάδες κλαδικές και πανεθνικές απεργίες σε μερικά χρόνια. Μα και τις δεκάδες χιλιάδες αυτοκτονίες, τα λουκέτα, το 25% ποσοστό φτώχειας. Τα 300.000 νέα παιδιά που φεύγουν.

Αλλά και φασίστες. Πολλοί. Μια νύχτα ένας νεαρός αντιφασίστας, θα πέσει νεκρός απ'τα μαχαίρια τους. **Από την άλλη**, Εργάτες καταλαμβάνουν εργοστάσια **και παράγουν χωρίς αφεντικά**. Κάτοικοι της Χαλκιδικής τα βάζουν στα ίσια με μια πολυεθνική εξόρυξης χρυσού. Η ζωή και η κόλαση εδώ είναι. Για μερικά χρόνια, σε αυτό το μικρό κομμάτι γης, η ανθρωπότητα χάνει και κερδίζει τον κόσμο. Και εμείς τι κάναμε; Τι πετύχαμε; Και τώρα ας βάλουμε τη φαντασία μας να ταξιδέψει

Η ΝΚΑ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ συμμετέχουν πρώτες στις συγκρούσεις και τις απεργίες. Στις πλατείες οι δυνάμεις μας ξεχύνονται αμέσως. Κολυμπάμε σαν το ψάρι στο νερό, γνωρίζουμε και κερδίζουμε μεγάλο μέρος αυτών των ανθρώπων. Ταυτόχρονα οι ερωτήσεις του κόσμου για την επόμενη μέρα, χωρίς μνημόνια κινητοποιούν εμάς και την επιρροή μας για να αναζητήσει τις απαντήσεις. Δεν έχουμε ακόμα τις πλήρεις απαντήσεις. Αλλά κάτι ξεκινάει. Είναι 2011 άλλωστε. Είναι νωρίς. Το κίνημα πέφτει, όμως οι δυνάμεις διοχετεύονται σε άλλα μέτωπα. Τα συνδικάτα μαζί με τους διανοούμενους έχουν αρχίσει ήδη να δουλεύουν το σχέδιο για την επόμενη μέρα. Την απάντηση στο ερώτημα που θα τεθεί μερικά χρόνια αργότερα. Πάλι πίσω ... Μετά την ματαίωση των παρελάσεων, μας φοράνε καπέλο έναν πρωθυπουργό τραπεζίτη και εμείς βάζουμε πρώτα απ'όλα το ζήτημα μιας δημοκρατίας που δεν υπάρχει... Τον Μάιο του 2012 πραγματοποιούμε ισότιμη εκλογική συνεργασία με το ακόμα δυνατό σχέδιο Β. Σπάμε το αντιδημοκρατικό όριο. Μπαίνουμε στη βουλή και διοχετεύουμε τις δυνάμεις που μας προσφέρει, σε επαναστατική κατεύθυνση. Σκορπίζουμε ενθουσιασμό στον κόσμο του αγώνα Τις κρατικές επιχορηγήσεις τις δίνουμε για να φτιαχτούν δομές αλληλεγγύης της Πρωτοβουλίας . Στον Δημόσιο Λόγο, επιτέλους κάποιος τα λένε σταράτα με τρόπο που να τα καταλαβαίνει ο κόσμος και χωρίς την πολιτικά ορθή βαρετή και ξύλινη γλώσσα των πάνελ. Μπαίνουμε πια σε κάθε σπίτι και αυτό αρχίζει να φαίνεται στα σωματεία, στις συνελεύσεις κτλ.

Συμμετέχουμε σε αντιφασιστικές πρωτοβουλίες χωρίς να θεωρήσουμε ότι πρέπει ταυτόχρονα να είναι και αντικαπιταλιστικές. Ηγούμαστε στις προσπάθειες να μην πάρουν οι φασίστες τις γειτονιές και τους δρόμους και αγκαλιάζουμε τις ηρωικές πρωτοβουλίες το μεμονωμένων ανθρώπων που αντιστέκονται στον φασισμό. Γνωρίζουμε ένα μεγάλο μέρος της νεολαίας που αντιδρά στον φασισμό χωρίς ταυτόχρονα να έχει ταχθεί με την επανάσταση και αυτή η δύναμη διοχετεύεται σε νέους αγώνες. Μπαίνουμε μπροστά στην προσπάθεια των εργατών της ΒΙΟΜΕ να λειτουργήσουν το εργοστάσιο που κατέλαβαν απ'το αφεντικό. Ενθαρρύνουμε ανθρώπους μας να εργάζονται εκεί. Στα σωματεία μας και στις συνελεύσεις γειτονιάς δείχνουμε αυτό το μικρό παράδειγμα ενός άλλου δρόμου. Έναν κόσμο που ξεκινάει με τέτοιες ατελείς προσπάθειες, όπου οι εργάτες σηκώνουν το κεφάλι και λένε στα αφεντικά. «Αν δεν μπορείτε εσείς , μπορούμε εμείς».

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μεγαλώνει. Κάθε τέτοια μάχη την ισχυροποιεί. Σταματά να γίνεται το μέτωπο των οργανώσεων με τις αγκυλώσεις τους και τα χιλιάδες μέλη που συρρέουν ανατινάζουν την μίζερη κατάσταση. Τους αφήνουμε χώρο για αποφάσεις. Δημιουργούμε παντού λέσχες ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ρίχνουμε το βάρος εκεί. Φτιάχνουμε κοινό έντυπο και κάνουμε παντού το δικό μας φεστιβάλ. Το φεστιβάλ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όπου μαζί με το κάμπινγκ, γίνονται πόλος έλξης της νεολαίας.

Στις Σκουριές ρίχνουμε τις δυνάμεις μας και στις μεγάλες διαδηλώσεις στέλνουμε δυνάμεις από όλη την Ελλάδα. Συμμαχούμε με την αναρχία και στις μεγάλες διαδηλώσεις αμφισβητούμε έμπρακτα την εταιρία και τους ένοπλους προστάτες της.

Ο ΣΥΡΙΖΑ βγαίνει στην κυβέρνηση. Εμείς κάνουμε σκληρή κριτική αλλά ταυτόχρονα δεν διστάζουμε να πάρουμε ενωτικές πρωτοβουλίες ενάντια στις αντιλαϊκές επιλογές που παίρνει η νέα κυβέρνηση. Η αντίσταση στην συμφωνία της 20ης Φλεβάρη δεν είναι αναιμική. Στηρίζεται άλλωστε από έναν φορέα που έχει κάνει όλα τα παραπάνω, έχει δύναμη, έχει χιλιάδες μέλη, παρουσία στη Βουλή και στον δημόσιο λόγο. Στο Δημοψήφισμα ξεκινούμε τις επιτροπές του ΟΧΙ με σαφή στόχο την επικράτηση και την υπεράσπιση του. Με όλα τα μέσα, από τα κάτω, αλλά και από τα πάνω αν χρειαστεί, με ένα μεγάλο μέτωπο των δυνάμεων που το εννοούν ότι δεν θα ανεχτούν το πραξικόπημα. Την επόμενη είναι εκεί και σπάνε τη απογοήτευση στον δρόμο. Την σπάνε και με την έκφραση στη βουλή και τη μη δυνατότητα των μνημονιακών δυνάμεων να σχηματίσουν κυβέρνηση και τώρα ας κλείσουμε τα μάτια. Και ας δώσουμε λουλούδια στους επαναστάτες που απέτυχαν. Εμάς

Σχεδόν τίποτα από όλα αυτά δεν έγινε.

Θα μπορούσαν να έχουν γίνει όλα; Όχι. Θα μπορούσε να μην γίνει τίποτα από αυτά;

Να που μπόρεσε... Σε σχεδόν όλες τις στροφές της ταξικής πάλης, αργήσαμε. Αργήσαμε πολύ. Και τώρα... «Έρημοι δρόμοι- οι ίδιοι δρόμοι που κάποτε το πλήθος στα οδοφράγματα πυροβολούσε το πεπρωμένο»

Δεν θα είναι όμως για καιρό ακόμα έτσι. Το παιχνίδι ξαναρχίζει. Η ζαριά θα παιχτεί. Οι πλειστηριασμοί ακυρώνονται, οι απεργίες κατεβάζουν ξανά χιλιάδες.

Μεγάλο μέρος της κοινωνίας όμως παραμένει σε κατάσταση σοκ. Πως θα γίνει να μην επαναλάβουμε τα λάθη μας; Καταρχήν ας τα αναγνωρίσουμε και ας τα διορθώσουμε. Και εδώ θα εξηγήσω βασικά μοτίβα της οργάνωσης με την παράθεση 3 παραδειγμάτων. Ο κριτικός τόνος δεν σημαίνει ότι δεν αναγνωρίζω πολλές θετικές επιλογές που πήρε η οργάνωση, άλλωστε πολλές από αυτές παραθέτουμε στο κείμενο που υπογράψαμε τα 19 μέλη της νΚΑ. Όμως πολλές από αυτές έμειναν ημιτελείς.

Το παρόν κείμενο δεν φιλοδοξεί να ασκήσει μία συνολική κριτική, αλλά ψηλαφίσει κάποιες προβληματικές. Άλλωστε το συνολικό χαρακτήρα της νΚΑ και του τι πρέπει να γίνει έχουν περιγράψει πολύ καλύτερα, κείμενα όπως η πλατφόρμα που καταθέτουμε, αλλά και το κείμενο συμβολής του Θ. Ανδρίτσου «Να πάρουμε τα πράγματα από την αρχή»

Ισχυρίζομαι ότι βασικά μας προβλήματα είναι τα εξής:

-Δράση όπως παλιά χωρίς αναγνώριση της πολυμορφίας των αγώνων.

-Επίκληση αντικειμενικών συνθηκών ή οργανωτικής αδυναμίας για να κρύψουμε πολιτικές επιλογές.

-Συγκρότηση ταυτότητας με τέτοιο τρόπο που αντιμετωπίζουμε εχθρικά ως μεγάλο άλλο, ακόμα και την κοντινή μας οργάνωση.

-Εμμονή στο μπούλετ και στην λεπτομέρεια του περιεχομένου, και δικαιολόγηση απουσίας μας από αναγκαίες κινήσεις λόγω κάποιας λεπτομέρειας.

-Ανάλυση της πραγματικότητας και απόρριψη κινήσεων υπό έναν μόνιμο φόβο ότι υπάρχουν ενδεχόμενα ρεφορμιστικής εξέλιξης.

-Στήσιμο καρικατούρας του αντιπάλου και μη κατανόηση της πραγματικής του φύσης.

-Καμία στοχοθεσία στις καμπές όπου συμπυκνώνεται ο πολιτικός χρόνος.

ΕΥΑΘ: Απόντες απ'τον μόνο αγώνα που ακύρωσε ιδιωτικοποίηση στην Ελλάδα του μνημονίου*

Στις 17 Μαΐου 2014, έγινε ένα μικρό θαυματάκι. 230.000 πολίτες συμμετείχαν σε δημοψήφισμα για την ιδιωτικοποίηση του νερού στη Θεσσαλονίκη. Και το 98% είπε ΟΧΙ. Τις επόμενες μέρες, πάγωσε η ιδιωτικοποίηση της ΕΥΑΘ. Ένας τεράστιος αγώνας, όπου το ΝΑΡ,

ήταν σαφώς απόν με συγκεκριμένες πολιτικές ευθύνες. Η νεολαία είχε πάρει απόφαση μέσα από συνδιάσκεψη και ψηφοφορία, ενάντια στην εισήγηση των οργάνων, να συμμετάσχει στο δημοψήφισμα.

Τα όργανα όμως συνέχισαν να το κολλάνε. Καταρχήν υπήρχε μία **διαρκής υποτίμηση της πολυμορφίας των δράσεων**. Μερικές φορές είναι λες και έχουμε στο μυαλό μας το κλασικό τρίπτυχο διαδήλωση-απεργία-κατάληψη και οτιδήποτε άλλο ανήκει στον ρεφορμισμό. Μόνο που ο αγώνας της ΕΥΑΘ τα έκανε αυτά. 3 Χρόνια υπήρξαν απεργίες, διαδηλώσεις καταλήψεις, συναυλίες, εκδηλώσεις ακόμα και μουσικές ομάδες που βγήκαν στους δρόμους και τραγουδούσαν τα κάλαντα ενάντια στο ξεπούλημα. Και μετά από όλα αυτά, έπεσε στο τραπέζι η κουβέντα για το δημοψήφισμα. Κεντρικό όργανο του κινήματος ήταν το Soste to Neró, με σαφή ηγεμονία του ΣΥΡΙΖΑ, και συμμετοχή κινηματικών και θεσμικών φορέων.. Όμως υπήρχαν πολλοί ακόμα άνθρωποι και συλλογικότητες που γέμιζαν τις αίθουσες των συνελεύσεων και προετοίμαζαν μέρα νύχτα το δημοψήφισμα.

Τα διακυβεύματα μεγάλα.

Πρώτον, το κατά πόσο θα μπορέσει το κίνημα να ξεσηκώσει τόσους ανθρώπους ώστε να δημιουργηθεί ένα κοινωνικό ρεύμα εναντίον της συγκεκριμένης μνημονιακής πολιτικής επιλογής. Υπολογίζεται μάλιστα ότι θα χρειαστούν πάνω από 2500 εθελοντές για να στηθούν τελικά οι κάλπες αλλά και για να συμβάλουν την γνωστοποίηση της διαδικασίας μαζί με επιτροπές γειτονιών, συνδικάτα και άλλους φορείς.

Το δεύτερο ζήτημα είναι η διατύπωση του ερωτήματος, Συνοπήρχαν ετερόκλητες δυνάμεις από αυτές που υποστηρίζουν συγκεκριμένα επιχειρηματικά συμφέροντα ίσως διαφορετικά από αυτά της κυβέρνησης μέχρι τις δυνάμεις της επαναστατικής αριστεράς. Η περίπτωση των Δημάρχων που θα ήθελαν πιθανότατα η διαχείριση του νερού να γίνεται από μία διαδημοτική επιχείρηση η επιχείρηση να λειτουργεί με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, είναι μόνο ένα από αυτά τα μπλοκ συμφερόντων. Για παράδειγμα, είναι ένα ερώτημα το αν η έκφραση του δημοψηφίσματος θα αφήνει περιθώρια για άλλες "λύσεις" πέραν της απλής μη ιδιωτικοποίησης, όπως είναι και ένα ¹άλλο ερώτημα το αν το κίνημα θα πιέσει να ξεκινήσουν οι διαδικασίες για πλήρη κρατικοποίηση με εργατικό έλεγχο. Βάση της πάλης των παραπάνω κοινωνικών δυνάμεων αλλά και άλλων παραγόντων διακυβευόταν η διατύπωση του δημοψηφίσματος. Τελικά το δημοψήφισμα είχε το ερώτημα αν συμφωνούν οι πολίτες με την ιδιωτικοποίηση ή όχι.

Το τρίτο ζήτημα είναι πως αν πετύχει ένα τέτοιο εγχείρημα, ποιος θα ηγεμονεύσει και τι εξέλιξη θα φέρει στη συνέχεια.

Η οργάνωση έκανε σαν να μην άκουγε τα υπαρκτά ερωτήματα των πραγματικών ανθρώπων. Στην αγωνία τι θα κάνουμε με το νερό μας και αν θα καταφέρουμε να μαζέψουμε 2500 ανθρώπους να κάνουμε το δημοψήφισμα. Έτσι, απαντούσαμε στην δικιά μας γλώσσα.

Λέγαμε περίπου πως δεν είναι ακριβώς αυτό το ζήτημα, και πρέπει το δημοψήφισμα να γίνει και για την πλήρη κρατικοποίηση με κοινωνικό και εργατικό έλεγχο και για την Ε.Ε. κτλ κτλ.

Καμία συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης. Καμία αγωνία να στηθεί αυτή η μεγάλη μάχη, να κερδίσουμε και να δώσουμε το δικό μας χρώμα στις εξελίξεις. Καλό είναι να τα λες όλα, αλλά το ζήτημα δεν είναι να είσαι το κόμμα-παιδαγωγός, μόνο. Σε συγκεκριμένες ρωγμές του χρόνου πρέπει να είσαι το κόμμα που κάνει και πολιτική. Τα μοτίβα της δικαιολόγησης γνωστά. «Το δημοψήφισμα δεν θα γίνει, τζάμπα ασχολούμαστε και θέτουμε διλήμματα τέτοιων αμφιλεγόμενων κινήσεων» **δηλαδή μια υποβόσκουσα επιθυμία για ήττα, για να μην ξεβουλευτούμε απ'αυτά που έχουμε συνηθίσει να κάνουμε.**

1*Η νίκη θεωρείται περιστασιακή, όπως και κάθε νίκη εντός καπιταλισμού. Η ΕΥΑΘ παραμένει στο μεγαλύτερο μέρος της κρατική, την ίδια στιγμή όμως που παραμένει και στο ΤΑΙΠΕΔ... Το κίνημα ήταν αρκετό ικανό να παγώσει μια ιδιωτικοποίηση που όλα ήταν έτοιμα για να πραγματοποιηθεί, αλλά όχι τόσο ισχυρό για να την ματαιώσει για πάντα.

«Στο κίνημα ηγεμονεύει ο ΣΥΡΙΖΑ, άρα θα πάει τα βρει με δημάρχους και η ΕΥΑΘ θα συνεχίσει να είναι σχεδόν ιδιωτική» Άλλο ένα μοτίβο που διαπερνά ολόκληρη σχεδόν την πολιτική μας δουλειά. **Μια καχυποψία που προβάλλει σε πολλές μάχες ως δεδομένη, την χειρότερο δυνατή, την πιο ρεφορμιστική εξέλιξη. Που πιάνεται περισσότερο από τις αδυναμίες για να ασκήσει κριτική, παρά για να συμβάλει στην υπέρβασή τους.** Έτσι, σε έναν αγώνα που συνυπάρχουν οι τάσεις χειραφέτησης με τις τάσεις υποταγής, εμείς τονίσουμε διαρκώς τις δεύτερες. Σαν άλλοθι. Κλίνουμε σε όλες τις πτώσεις την «κριτική στήριξη», κατά βάση για να διώξουμε

το «στήριξη» και να μείνει μονάχα η «κριτική». Μόνο που ο καλύτερος σύμμαχος του ρεφορμισμού δεν είναι η ευελιξία μας, αλλά η ήττα και η απογοήτευση. Αν θες να πολεμήσεις τον ρεφορμισμό, αυτές προσπαθείς να αποφύγεις, κάνοντας έναν λαό με τι μικρές και μεγάλες νίκες του, να πιστέψει στις δυνάμεις του.

Και εννοείται ότι σε αυτή τη διαδικασία, πάντοτε-λέει αυτή η λογική- **υπάρχει ένας ή περισσότεροι παράγοντες που μας μισούν, τα κάνουν χάλια και αν δεν υπήρχαν αυτοί και ηγεμονεύαμε εμείς, όλα θα ήταν πολύ καλύτερα. Ένας Μεγάλος Άλλος, που θα έγραφε και ο Φρόιντ.**

Μα γιατί δεν ασχολούμαστε για να ηγεμονεύσουμε εμείς;

Εκεί έρχεται σαν έτοιμη από καιρό η δικαιολογία που ταξίδεψε στις δεκαετίες του κομμουνιστικού κινήματος, ίδια και अपαράλλαχτη. **Είναι κάποιες αντικειμενικές συνθήκες που δεν μας αφήνουν να το πράξουμε ή ίσως η υποκειμενική αδυναμία, που φαντάζει ως στατική αντικειμενικότητα. «Είμαστε λίγοι, είμαστε μικροί, δεν τρέχουμε πολύ» και πολλά ακόμα επιχειρήματα που συνήθως παίζουν τον ρόλο του άλλοθι για να μην κάνουμε επιλογές που δεν θέλουμε.**

Η συνέχεια; Γνωστή ...

Το κίνημα συγκεντρώνει 2.500 εθελοντές. Το δημοψήφισμα θα λάβει χώρα στα εκλογικά κέντρα των αυτοδιοικητικών εκλογών. Μερικές ώρες πριν ανοίξουν οι κάλπες, η κυβέρνηση Σαμαρά, στέλνει χαρτί σε όλα τα κέντρα, όπου απαγορεύει το δημοψήφισμα και ζητάει την σύλληψη των εθελοντών. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το ΝΑΡ με γρήγορα αντανεκλαστικά εκδίδουν αμέσως ανακοίνωση όπου καλούν τις δυνάμεις να συμμετάσχουν στο δημοψήφισμα και να περιφρουρήσουν τους εθελοντές του κινήματος απ'τίς δυνάμεις καταστολής. Ότι δεν έκανε τα προηγούμενα 3 χρόνια, το έκανε σε μία ώρα. Οι εθελοντές τελικά εκδιώκονται από τα εκλογικά κέντρα, αλλά στήνουν κάλπες έξω από τα σχολεία. Άνθρωποι κάθε ηλικίας στέκονται κάτω από αφόρητη ζέστη για 12 ώρες

Και το δημοψήφισμα γίνεται κανονικά. Ο λαός μίλησε. Η ιδιωτικοποίηση παγώνει και οι δεκάδες παρατηρητές που είχαν έρθει από το εξωτερικό κοινωνούν το γεγονός σε ολόκληρο τον κόσμο. Η συμβολή της οργάνωσής μας, μηδαμινή.

Και ρωτάει κάποιος ποιοι ήταν οι όροι που οδήγησαν το δημοψήφισμα από εκεί που ήταν «του Μπουτάρη» τελικά να στηριχθεί από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ; Δεν ήταν τελικά μωπική και αριστεριστική η κεντρική γραμμή που ήθελε να μην συμμετάσχουμε; Γιατί δεν έγινε καμία αυτοκριτική;

Σημαντικό στοιχείο που διαπερνά τη στάση στο συγκεκριμένο αγώνα είναι ότι **δεν υπάρχει η ανάγνωση της συμπύκνωσης του πολιτικού χρόνου. Εκεί που κατά τον Λένιν οι επαναστάτες σε μερικές εβδομάδες πετυχαίνουν πολύ περισσότερα από ότι σε χρόνια ήρεμης πολιτικής δουλειάς. Και αυτό είναι άλλο ένα μοτίβο που διαπερνά την οργάνωσή μας.**

Τέλος, θα πρέπει να σημειωθεί ότι ο συγκεκριμένος αγώνας δείχνει και την άλλη αδυναμία μας, την αποθέωση του προγράμματος που πρέπει να είναι βαθύ, προκειμένου να συμμετάσχουμε.

Όμως κακά τα ψέματα. Μία ιδιωτικοποίηση που την παγώνει ο λαός, ενάντια σε Θεούς, δανειστές και δαίμονες είναι πολύ μεγαλύτερη αμφισβήτηση της ευρωμνημονιακής ΤΙΝΑ από 10 πρωτοβουλίες του ΝΑΡ που θέτουν ως προαπαιτούμενο την έξοδο από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Παρότι, φυσικά θα πρέπει να επιμένουμε αυτό το αίτημα να μπαίνει παντού. Όμως αυτό δεν πρέπει να μας εμποδίζει από το να στηρίξουμε πρωτοβουλίες. Ούτε φυσικά πρέπει να κάνουμε την γνωστή τακτική όπου

κατανέμουμε ελάχιστες δυνάμεις να τοποθετηθούν μια φορά σε κάποια συνέλευση του κινήματος. Να βάλουν το περιεχόμενό μας και μόλις αυτό συναντήσει διαφορετικές απόψεις, να πούμε ότι δεν υπάρχουν εύφορες συνθήκες για να παρέμβουμε, κάτι που έχουμε κάνει σε πολλά μέτωπα όπως και σε αυτό της ΕΥΑΘ. Και αυτό παρότι εμείς συμμετείχαμε απλώς σε μία συνέλευση από τις δεκάδες που έχουν γίνει και επουδενί δεν επηρεάσαμε πουθενά πιν την διαμόρφωση του πλαισίου που ήδη έχει φτιαχτεί. Επίσης σημαντικό στοιχείο είναι ότι η απόφαση που είχε πάρει η νεολαία μέσα από συνδιάσκεψη, για συμμετοχή στο δημοψήφισμα ουσιαστικά καθοδηγήθηκε (και καταπατήθηκε) από το NAP προς την αδράνεια.

BIOME: Ο πιο γνωστός εργατικός αγώνας στον κόσμο. «Που είναι το NAP;»

500 εργάτες από όλο τον κόσμο. 2.500 άνθρωποι να παρακολουθούν συζητήσεις για την εργατική χειραφέτηση

Μερικοί από αυτούς, είναι ένας δάσκαλος από την Τσιάπας, κάποιοι κούρδοι μέσω σκάηπ και κάποιοι τούρκοι που κατέλαβαν το εργοστάσιό τους στην χώρα του Ερντογάν κ.α.. Τρεις μέρες ευρωμεσογειακής συνδιάσκεψης κατειλημμένων εργοστασίων και οικονομίας των εργαζομένων, 28,29,30 Οκτώβρη 2016.

Η οργάνωσή μας; Πέρασαν 4 μέλη μας. Για λίγη ώρα...και χωρίς να εμπλακούν σε καμία από τις δραστηριότητες. Παρότι υπήρχε ενημέρωση μήνες πριν. «Που είναι το NAP;» ρωτάει σε πολλές τέτοιες περιπτώσεις ο κόσμος του αγώνα.

Αυτό όμως δεν είναι η πρώτη λανθασμένη ενέργεια NAP και νΚΑ. Αποτελεί την κορυφή του παγόβουνου στην καταστροφική τακτική μας απέναντι σε έναν από τους πιο γνωστούς αγώνες αυτή τη στιγμή σε ολόκληρο τον κόσμο. Τον αγώνα που στηρίζεται από συνδικάτα εκατομμυρίων εργατών από παντού. Τον αγώνα που υποκλίθηκε εμπρός του η CNT. Που έχει πραγματοποιήσει εκατοντάδες εκδηλώσεις με συνδικάτα σε όλη την Ευρώπη. ΜΜΕ από ολόκληρο τον κόσμο ταξιδεύουν στη Θεσσαλονίκη για να δουν από κοντά αυτό το ενδιαφέρον εγχείρημα. Έγινε διεθνές ντοκιμαντέρ και βραβεύτηκε. Ενώ αφιέρωμα πραγματοποίησε ακόμα και η κρατική τηλεόραση της Ιαπωνίας!!

Όταν ξεκίνησε η BIOME, το NAP είχε πολύ άμεση συμμετοχή, ενώ στη συνέχεια επήλθε πλήρης απόσυρση των δυνάμεών μας για λόγους που πραγματικά ακόμα αδυνατώ να κατανοήσω.

Το εγχείρημα θεωρητικά στηρίζεται από το NAP. Είναι άλλωστε στα ντοκουμέντα μας. Δεν λείπουν και οι εκλάμψεις του χώρου μας, όπως πχ οι συγκεντρώσεις που ακυρώνουν τους πλειστηριασμούς της BIOME, όπου είχαμε πολύ αξιόλογη παρουσία, ή η προσπάθεια συντονισμού στη ΔΕΘ. Όμως αυτά αποτελούν τις εξαιρέσεις.

Η BIOME είναι ένα εργοστάσιο όπου έχει καταληφθεί από τους εργάτες του. Λειτουργεί με όργανο απόφασης τη γενική του συνέλευση που διεξάγεται καθημερινά. Σημαντικό κύτταρο του αγώνα είναι η πρωτοβουλία αλληλεγγύης BIOME που συνεδριάζει μια φορά τη βδομάδα. Εκεί, από την οργάνωση, συμμετέχω δυστυχώς μόνο εγώ, και δεν υπάρχει κανένα ενδιαφέρον των οργάνων για την αντικατάστασή μου σε περίπτωση που δεν μπορώ. Ακόμα μεγαλύτερο πρόβλημα δημιουργείται στις κινητοποιήσεις που αποφασίζονται, στις οποίες δεν γίνεται σχεδόν ποτέ η πολιτική επιλογή να κατανείμουμε δυνάμεις. Θα πρέπει εδώ να σημειωθεί ότι στην συνδιάσκεψη πόλης κατέβηκε τροπολογία ενάντια στην εισήγηση των οργάνων. Απορρίφθηκε από τα όργανα και έτσι τέθηκε σε ψηφοφορία και επικράτησε έναντι της Επιτροπής Πόλης, που μιλούσε απλώς για «αλληλεγγύη στη BIOME». Η τροπολογία παρότι θα μπορούσε να είχε ενσωματωθεί χωρίς ψηφοφορία (έλεγε απλώς να στηρίξουμε ολόπλευρα τον αγώνα της BIOME) τελικά είχε απορριφθεί, κάτι που είναι ενδεικτικό της λανθάνουσας αντίληψης που συνυπάρχει στους κόλπους μας. Εδώ θα πρέπει να αναφερθεί ότι από τότε, η οργάνωση έχει κάνει κάποιες προσπάθειες για μεγαλύτερη στήριξη, αλλά οι αλλαγές είναι μικρές, και δεν φαίνεται να αποτελεί αγωνία των οργάνων, τόσο στην Θεσσαλονίκη όσο και πανελλαδικά.

Όταν κανένας ανοίγει τη συζήτηση γιατί δεν στηρίζουμε πραγματικά το εγχείρημα, βρίσκεται

Αντιμέτωπος με όλα τα επιχειρήματα που συναντήσαμε και στο προηγούμενο παράδειγμα, της ΕΥΑΘ.

Καταρχήν μια αέναη επίκληση υποκειμενικής αδυναμίας. «Δεν είμαστε πολλοί, δεν προλαβαίνουμε κτλ» Βέβαια, προσωπικά έχω ζηήσει τη νΚΑ Θεσσαλονίκης να μαζεύει 50 μέλη σε 20 λεπτά και να περιφρουρεί απεργία από επιστράτευση. Δεν μπορώ να πιστέψω πως γίνεται σε 4 χρόνια να μην έχουμε καταφέρει να επιδείξουμε αντίστοιχη κινητοποίηση σε έναν τέτοιον αγώνα. Επίσης για μία οργάνωση σαν τη δική μας με πανελλαδική δύναμη και ρίζωμα σε συνδικάτα, το βασικό δεν είναι να είμαστε όλοι παντού. Αλλά να εκθέσουμε τον θετικό πυρήνα της ΒΙΟΜΕ, στους χώρους που παρεμβαίνουμε. Να βάλουμε το ζήτημα στα φοιτητικά αμφιθέατρα και της ΕΑΑΚ, σαν ένα εγχείρημα για φοιτητικό κίνημα εργατικής κατεύθυνσης. Να μιλήσουμε στα σωματεία, ότι κάπου κάπως υπάρχει ένα σωματείο τρελών που ενάντια σε κυβερνήσεις, αστυνομία και δικαστήρια λέει στα αφεντικά «Δεν μπορείτε εσείς; Μπορούμε εμείς». Δεν έχουμε πραγματοποιήσει καν, ούτε μία εκδήλωση ως ΕΑΑΚ, πρόταση που έχει κατατεθεί επανειλημμένα εντός οργάνωσης και έχει απορριφθεί... Για αυτό, ανεξάρτητα από το αν συμφωνεί ή διαφωνεί κάποιος στα συμπεράσματά μου, γιατί υπάρχει αυτή η στάση, θα πρέπει τα μέλη της νΚΑ να αφηγήσουν τη σιωπηρή γραμμή και να ακολουθήσουν την επίσημη γραμμή της οργάνωσης. Αυτήν που είναι διατυπωμένη στις αποφάσεις και τα δημόσια κείμενά μας. Η ΕΑΑΚ, σε πολλά σχήματα που διαθέτουμε μέλη, να κάνει σε κάθε πανεπιστήμιο εκδηλώσεις για τη ΒΙΟΜΕ καλώντας τους ίδιους τους εργάτες και ανοίγοντας με αυτόν τον τρόπο την κουβέντα για την εργατική κατεύθυνση και έναν κόσμο χωρίς αφεντικά.

Έτσι, αν ξύσει κάποιος την επιφάνεια, βλέπει ότι δεν είναι καθόλου αντικειμενικές οι συνθήκες παρότι τα παραπάνω επιχειρήματα έχουν κάποια βάση. Εμφανίζονται, λοιπόν, οι πρώτες αντιδράσεις. Άλλοτε σε πολιτικές διαδικασίες και άλλοτε εκφράζονται εκτός αυτών. Επιστρέφουμε στο **πρόβλημα της πολυμορφίας**. Δεν είναι λίγες οι φορές, που σύντροφοι έχουν εκφράσει αντιρρήσεις στην επιλογή των εργατών της ΒΙΟΜΕ να αυτοδιαχειριστούν το εργοστάσιο. Τα πράγματα θα έπρεπε ίσως να έχουν γίνει κάπως πιο παραδοσιακά, όπως έχουμε συνηθίσει. Με απεργία διαδηλώσεις κτλ κτλ Μάλιστα, και εδώ οι σύντροφοι που διαφωνούν, προβάλουν διαρκώς μία εξίσου πεσιμιστική αντίληψη για το ζήτημα. Είναι νομοτέλεια. «Είτε θα τους αφομοιώσει το σύστημα, είτε θα καταρρεύσουν». Έλα όμως που τόσα χρόνια μετά και με κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, δεν τους δίνουν ούτε μια μικρή άδεια να διαθέσουν τα προϊόντα τους νόμιμα, τους κόβουν ρεύμα και νερό, τους χτυπάει η αστυνομία, πάνε να τους πάρουν το εργοστάσιο δικαστικά κ.α. Η συγκεκριμένη αντίληψη συνεχίζει αήττητη να εκφράζεται εντός οργάνωσης παρά τα χτυπήματα που της δίνει η πραγματικότητα.

«Είναι ΚΟΙΝΣΕΠ» λένε οι σύντροφοι. «Και οι ΚΟΙΝΣΕΠ είναι όργανο της Ε.Ε. και δούρειος ίππος του κράτους για ιδιωτικοποιήσεις.» Και τι σχέση μπορεί να έχει αυτό με ένα εγχείρημα που το κυνηγάνε όλοι οι ισχυροί και ψάχνει ένα νομικό καθεστώς ως μια μικρή ασπίδα απέναντι στην καταστολή;

Σημαντική λεπτομέρεια. Η ΒΙΟΜΕ δεν δέχτηκε να «διεκδικήσει» προγράμματα ΕΣΠΑ παρότι της έκλειναν το μάτι από την σημερινή κυβέρνηση προφανώς με σκοπό την ενσωμάτωσή της. Επίσης, να παραθέσουμε την εμπειρία από την στάση των συντρόφων του ΕΕΚ που παρότι δεν γράφτηκαν μέλη στην ΚΟΙΝΣΕΠ ως πολιτική επιλογή, ταυτόχρονα συνέχισαν να στηρίζουν το εγχείρημα με όλες τους τις δυνάμεις. **Για όποιον θέλει να δει το ζήτημα όπως είναι πραγματικά, το θέμα δεν είναι αν στηρίζουμε μια ΚΟΙΝΣΕΠ, αλλά αν στηρίζουμε ένα εγχείρημα απαλλοτριωμένων μέσων παραγωγής, που πήρε τυπικά τη νομική μορφή ΚΟΙΝΣΕΠ για να αποφύγει ένα μέρος της καταστολής.** Το συγκεκριμένο εγχείρημα είναι εξίσου άστοχο με κάποιο που θα έλεγε ότι η Λέσχη Αναιρέσεις είναι αστική μη κερδοσκοπική εταιρία άρα οι δημιουργοί της μάλλον θα είναι αστοί. Έτσι και σε αυτό την περίπτωση το εγχείρημα-ΚΟΙΝΣΕΠ υποτίθεται ότι τεκμηριώνει την ρεφορμιστική εξέλιξη που θα έχει άλλο ένα σκίρτημα αγώνα. Και επομένως με τη σειρά του τεκμηριώνει την σιωπηρή απόφαση να μην πάρουμε πολύ ενεργό ρόλο. Ίσα ίσα να μην εκτίθεται η οργάνωση.

«Είναι κοντά στον ΣΥΡΙΖΑ, χαιρέτησαν στο Συνέδριό του» [2014]. Αυτό το επιχείρημα όπως και όλα τα άλλα δεν είναι καρικατούρες. Έχουν διατυπωθεί και μάλιστα το συγκεκριμένο υπάρχει και γραπτά σε κείμενο συμβολής για τη BIOME.

Σύντροφοι τα προηγούμενα χρόνια, όλος ο λαός «χαιρέτισε» με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο τον ΣΥΡΙΖΑ. Εμείς έχουμε την επιλογή είτε να το επικαλεστούμε και να συνεχίσουμε να κάνουμε τη δουλειά μας as usual ή να πέσουμε σαν το ψάρι στο νερό και να τραβήξουμε κοντά μας αυτόν τον κόσμο. Επίσης ποτέ η συμμετοχή σε εκδήλωση, ή ο χαιρετισμός σε συνέδριο αποτέλεσε απόδειξη πολιτικής στήριξης σε κάποιον. Δηλαδή με την ίδια «λογική» όταν ο Παφίλης χαιρετά τα συνέδρια του ΠΑΣΟΚ, τότε το ΚΚΕ είναι ΠΑΣΟΚ;

Εδώ το επιχείρημα δυστυχώς θυμίζει τις κατηγορίες της ΚΝΕ εναντίον μας όπου επειδή το 2013 ο σ. Χάγιος και αντιπροσωπεία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, συναντήθηκαν με τον Τσίπρα ή επειδή είχαμε κοινούς ομιλητές σε πάνελ, «γίναμε ουρά του ΣΥΡΙΖΑ.»

Η BIOME είναι ένα από τα πιο αντικυβερνητικά σωματεία στην Ελλάδα. Έχει εκδώσει δεκάδες ανακοινώσεις με σκληρό καταγγελτικό λόγο, και δέχεται μεγάλο κυνήγι και επί αυτής της κυβέρνησης.

Και εδώ φτάνουμε στο μεγάλο ζήτημα, το νομοσχέδιο για την κοινωνική και αλληλέγγυα οικονομία όπου πάλι η οργάνωσή μας, στήνει μια καρικατούρα αυτού που συμβαίνει και ταυτόχρονα θεωρεί ως **νομοτέλεια την χειρότερη δυνατή εξέλιξη-Άλλοθι για την μη στήριξη.**

Βέβαια η BIOME απέρριψε το γράμμα του νομοσχεδίου της κυβέρνησης και έτσι διαμορφώθηκαν δύο στρατόπεδα. Από τη μία η ΕΝΚΛΩ που θα ήταν εγχείρημα πρότυπο για την κυβέρνηση. Με αυτοδιαχείριση και δεχόμενοι τους πιστωτές και τους μετόχους ως συνδιαχειριστές. Αναγνωρίζοντας το χρέος και δουλεύοντας ουσιαστικά για να το ξεπληρώνουν. Και από την άλλη η BIOME που δεν δέχτηκε ούτε στιγμή να αναγνωρίσει τα παλιά αφεντικά και τα χρέη τους. Και αυτές τις στάσεις η κυβέρνηση δεν φαίνεται να τις συγχωρεί...

Ένα άλλο επιχείρημα που ακούγεται είναι ότι εκεί στην Πρωτοβουλία αλληλεγγύης δεν μας συμπαθούν, και είναι εχθρικό το κλίμα. Καταρχήν να πω ότι και εγώ που συμμετέχω και όποιος άλλος σύντροφος έρχεται σποραδικά, έχουμε την καλύτερη αντιμετώπιση και συνεργασία. Επίσης, χάσαμε την ηγεμονία από δυνάμεις που δεν είναι ούτε το ένα δέκατο από το μπόι μας. Ενδεικτικά αναφέρω ότι στην Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης συμμετέχουν συλλογικότητες όπου το άθροισμα των μελών τους, πανελλαδικά, δεν φτάνει τα μέλη NAP-νΚΑ στην Θεσσαλονίκη

Σίγουρα σε πολλές περιπτώσεις υπάρχει μια αρνητική προκατάληψη. Όμως αδυνατώ να αντιληφθώ γιατί η οργάνωση των 100 μελών στην πόλη, της Πανελλαδικότητας, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της δυνατής εργατικής παρέμβασης δεν μπορεί να διεκδικήσει την ηγεμονία από αυτές τις δυνάμεις οι οποίες μάλιστα σε καμία περίπτωση δεν είναι απόλυτα σύμφωνες μεταξύ τους.

Όμως πρόκειται πάλι για το γνωστό μοτίβο, όπου ανακαλύπτουμε παντού εχθρούς. Σε πολλές περιπτώσεις σίγουρα υπάρχουν, αλλά στη BIOME δεν θα συναντήσουμε περισσότερους εχθρούς από ότι σε οποιαδήποτε κινηματική διαδικασία. Και έτσι το NAP, βρίσκει συνέχεια τον Μεγάλο Άλλο και δίνει άλλοθι στις «καθαρές» επιλογές του.

Και είναι καλό να υπάρχει ένας μεγάλος Άλλος που διαμορφώνουμε την δράση μας σε αντιπαράθεση με αυτόν και τον οποίο πολεμούμε. Είναι καλό να έχουμε ως Μεγάλο Άλλο, το σύστημα και τους φορείς του. Τι γίνεται όμως όταν ο «μεγάλος Άλλος», δεν είναι ούτε τόσο μεγάλος ούτε τόσο Άλλος. Τι γίνεται όταν σπεύδουμε σε κάθε τι που συμβαίνει, να κατηγορούμε τα πιο κοντινά μας σχήματα. Στη BIOME «φταίει η ΑΚ», στα ΕΑΑΚ «φταίει η ΑΡΑΝ», στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ «φταίει το ΣΕΚ», στα Πρωτοβάθμια «έφταιγε το αριστερό ρεύμα», στο Σίτυ Πλάζα φταίνε οι οργανώσεις που συμμετέχουν κτλ. Σίγουρα σε πολλά από τα εγχειρήματα που αναφέρθηκαν φταίνε όλοι αυτοί. Όμως εμείς τι στάση θα πρέπει να κρατάμε;

Κανείς στο NAP δεν λέει ότι η αυτοδιαχείριση είναι εξαρχής κάτι θετικό και «άγιο». Η εμπειρία δείχνει ότι τις περισσότερες φορές ότι είναι μια προσπάθεια στην οποία εξωθούνται

οι εργάτες λόγω της αθλιότητας στην οποία τους έχει οδηγήσει η καπιταλιστική κρίση. Η εμπειρία δείχνει επίσης ότι μπορεί να γεννήσει τα πιο ριζοσπαστικά εγχειρήματα αλλά και μεσοπρόθεσμα τις πιο μεγάλες χίμαιρες. Αυτό όμως δεν είναι νομοτελειακό. Είναι ζήτημα κατεύθυνσης του κινήματος και πολιτικής. Αλλά όπως με την ΕΥΑΘ, δεν φαινόμαστε πρόθυμοι να επηρεάσουμε αυτήν την εξέλιξη. Και ας διαμορφώσουμε μία γραμμή και να την καταθέσουμε και να δοκιμαστεί, ας πούμε για κρατικοποίηση χωρίς αποζημίωση και αυτοδιαχείριση.

Δεν θα μπορούσε να περιγράψει τον συνεργατισμό κάποιος καλύτερα από τον Μαρξ όταν έγραφε τα εξής:

«Είναι υπόθεση της Διεθνούς Ένωσης Εργατών να συνδυάσει και να γενικεύσει τις αυθόρμητες δράσεις της εργατικής τάξης, αλλά όχι να υπαγορεύσει ή να επιβάλλει κάποιο δογματικό σύστημα. Το συνέδριο, λοιπόν, δεν πρέπει να διακηρύξει κάποιο ειδικό συνεργατικό σύστημα, αλλά να περιορίσει τον εαυτό του στην έκφραση κάποιων γενικών αρχών

α) Αναγνωρίζουμε το συνεργατικό κίνημα ως μία από τις μετασχηματιστικές δυνάμεις της τωρινής κοινωνίας που βασίζεται στον ταξικό ανταγωνισμό. Το μεγάλο πλεονέκτημά του είναι ότι δείχνει πρακτικά, ότι το τωρινό εξαθλιωτικό και δεσποτικό σύστημα υπαγωγής της εργασίας στο κεφάλαιο μπορεί να αντικατασταθεί από το δημοκρατικό σύστημα των ελεύθερων και ίσως συνεταιρισμένων παραγωγών

β) Περιορισμένο, όμως, στις "νανοειδείς" μορφές στις οποίες μπορούν να το επεξεργαστούν οι μεμονωμένοι μισθωτοί δούλοι με τις ατομικές προσπάθειές τους, το συνεργατικό σύστημα δεν θα μετασχηματίσει ποτέ την καπιταλιστική κοινωνία. Για τη μετατροπή της κοινωνικής παραγωγής σε ένα μεγάλο και αρμονικό ελεύθερης και συνεργατικής εργασίας, απαιτούνται γενικές κοινωνικές αλλαγές, αλλαγές των γενικών συνθηκών της κοινωνίας, οι οποίες δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν χωρίς την μεταφορά των οργανωμένων δυνάμεων της κοινωνίας, δηλαδή, της κρατικής εξουσίας, από τους καπιταλιστές και τους γαιοκτήμονες στους ίδιους τους παραγωγούς.

γ) Προτείνουμε στους εργαζομένους να στραφούν στη συνεργατική παραγωγή αντί για τα συνεργατικά καταστήματα. Τα τελευταία αγγίζουν μόνο την επιφάνεια του παρόντος οικονομικού συστήματος, ενώ η πρώτη επιτίθεται στο θεμέλιό του.»

Τέλος, το κυριότερο που φοβούνται όμως οι από πάνω είναι το παράδειγμα της BIOME να διευρυνθεί. Πριν 1-2 χρόνια ήταν οι εργάτες της ΣΕΚΑΠ που πλησίασαν τη BIOME για να ρωτήσουν πως μπορούν να ακυρώσουν την ιδιωτικοποίηση και να αυτοδιαχειριστούν την μονάδα. Τελικά μειώθηκαν και δεν το κατάφεραν. Όμως η λάμψη της BIOME έφτασε μέχρι εκεί και τους έδωσε ελπίδα να συνεχίσουν. Ας το αποτιμήσουμε και αυτό. Δεν εμπνεύστηκαν από το ΠΑΜΕ, δεν εμπνεύστηκαν από την Πρωτοβουλία Σωματείων. Εμπνεύστηκαν από τη BIOME. Και τώρα, οι εργάτες ξυλείας στη Βέροια. Οι λεγόμενοι Ρομπέν του Ξύλου, καταλαμβάνουν το εργοστάσιό τους η αστυνομία προσπαθεί να τους διώξει, και αυτοί διώχνουν την αστυνομία και το λένε καθαρά. «Κάντο όπως η BIOME». Τέλος και αυτοί υποχωρούν, μετά από σκληρή επίθεση του συστήματος και τις συνεπαγόμενες εσωτερικές κόντρες.

Όμως νέοι άνθρωποι ετοιμάζονται να βαδίσουν προς την αντίσταση και τη δημιουργία. Θα τους βοηθήσουμε;*

Κεντρική Πολιτική Σκηνή: Παιχνίδι για αστούς ή εργαλείο;

Τα παραπάνω παραδείγματα είναι πολύ σημαντικά. Θα ήταν πολύ καλύτερη η κατάσταση αν είχαμε καταφέρει να συμμετάσχουμε με άλλους όρους. Όμως και πάλι αυτό δεν θα αρκούσε.

Ζήσαμε χρόνια όπου ο κόσμος ζητούσε μεγαλύτερες απαντήσεις. Στα χρόνια της ανάθεσης. Στα χρόνια όπου ο Δημόσιος Λόγος παίζει έναν τεράστιο ρόλο στην πολιτική. Και στους καιρούς μιας μεταδημοκρατικής συνθήκης (πολιτικό σύστημα στον Ολοκληρωτικό Καπιταλισμό) όπου όλοι όσοι είναι στο σύστημα αρχίζουν και μοιάζουν μεταξύ τους με τέτοιον τρόπο που οτιδήποτε άλλο φαντάζει σαν όαση και κερδίζει τον κόσμο. Για παράδειγμα αν σε ένα πάνελ είναι 5 γραβατωμένοι πολιτικοί δεξιοί και «αριστεροί» και έκτος είναι κάποιος εκπρόσωπος της επαναστατικής αριστεράς, είναι προφανές ότι εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι θα ακούσουν αυτά που λέμε με πολύ μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Και αυτό θα φανεί και την επόμενη μέρα σε όλες τις πτυχές της κοινωνίας. Σε πολλούς χώρους που παρεμβαίνουμε και ακόμα περισσότερο σε αυτούς που δεν έχει φτάσει η φωνή μας. Έτσι, η συμμετοχή μας στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό, με όλα τα μέσα που παρέχει θα έθετε άλλους όρους και στην δουλειά από τα κάτω αλλά και γενικότερα το πολιτικό θερμομέτρο στην χώρα. Σε κάθε ζήτημα που προκύπτει και επηρεάζει τον εργαζόμενο κόσμο, το σύστημα θέτει συγκεκριμένη ατζέντα. Έχει σημασία καταρχήν για τους από κάτω, να υπάρχει μία φωνή όπου θέτει άλλα όρια στην κουβέντα, άλλη θεματολογία και προβάλλει έναν επαναστατικό αντίλογο.

Το πόσο πολύτιμο για τους από πάνω είναι να μην υπάρχει μια διαφορετική φωνή στον Δημόσιο Λόγο είναι ενδεικτικό και από τις κινήσεις που κάνουν τα ιδιωτικά κανάλια αλλά και η ΕΡΤ για να μας αποκλείσουν, ακόμα και αν φλερτάρουν με τον αυτοεξευτελισμό τους. Επομένως, με βάση τα παραπάνω και πολλά ακόμα στοιχεία, η ημιτελής μας επαναθεμελίωση δεν θα έπρεπε μονάχα να επιδιωχθεί απέναντι στο θέμα του κράτους, αλλά και της κοινωνίας και της πολιτικής. Επαναθεμελίωση λοιπόν και στην πολιτική θεωρία. Για να αυξήσουμε την πολιτική μας αποτελεσματικότητα.

Έτσι, ένα λάθος που δείχνει να σημαδεύει τη σύγχρονη ιστορία μας είναι η ουσιαστική άρνησή μας να επιδιώξουμε εκλογικές συμμαχίες προκειμένου να συμμετάσχουμε στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό. Η ιστορία ξεκινάει από το 2012. Μετά από την ακύρωση των παρελάσεων και τους αγανακτισμένους και ενώ ο τόπος βράζει, τα όργανα (και στη συνέχεια το σώμα του ΝΑΡ) επιλέγει να αρνηθεί την συμμαχία με το ακόμα δυνατό Σχέδιο Β θέτοντας ουσιαστικά ζήτημα για το παρελθόν του Αλαβανου, κάτι που ως πολιτική μεθοδολογία είναι σαφές ότι είναι λανθασμένο. Οι εκλογές εκείνες ήταν τόσο σημαντικές καθώς η εκλογική τακτική του ΣΥΡΙΖΑ για «αντιμνημονιακή κυβέρνηση με στήριξη από ΑΝΕΛ» τον ανέβασε τόσο πολύ που οι συνέπειες δεν αφορούσαν μονάχα μια εναλλαγή στην αξιωματική αντιπολίτευση αλλά το σφράγισμα μιας εποχής με την κατάρρευση του δικομματισμού. Την εποχή όπου ο κόσμος του κινήματος, στην πλειοψηφία του στήριξε τον ΣΥΡΙΖΑ.

Θα ήμουν αρνητικός στο να διαλύσουμε το μέτωπό μας και να μπούμε στο σχέδιο Β, και επίσης αρνητικός στο να κάνουμε ένα κοινό μέτωπο με το Σχέδιο Β, σε εκείνη τη φάση. Όμως, η εκλογική συνεργασία δεν αποτελεί μία βρώμικη ιστορία εξ ορισμού ομορτοουνιστική. Ούτε πρέπει να απαιτείται 100% συμφωνία στο πολιτικό πλαίσιο. Σε άλλες χώρες είναι κοινή συνθήκη σε πάρα πολλά κόμματα της επαναστατικής αριστεράς. Διατηρώντας την αυτοτέλειά τους, να δώσουν μία εκλογική μάχη, από κοινού με άλλα ριζοσπαστικά κόμματα προκειμένου να βγουν την επόμενη μέρα από καλύτερη αφετηρία. Μας τα διηγόντουσαν οι σύντροφοι του ΕΜΕΠ στην Σμύρνη το 2010, τηρουμένων βέβαια των αναλογιών. Αντίστοιχα λάθη έγιναν (εκατέρωθεν) και στη συνέχεια με την εκλογική συμμαχία που δεν έγινε ποτέ στις ευρωεκλογές και φυσικά στις εκλογές μετά το δημοψήφισμα. Όπου οι επιτροπές υπεράσπισης του ΟΧΙ (δεν) στήθηκαν με χαρακτηριστική βραδύτητα και στη συνέχεια μετά την ανακοίνωση των εκλογών θέσαμε εκ νέου ένα πλαίσιο εφ'όλης της ύλης με όρους take it or leave it. Και αυτό παρότι ήταν εμφανές ότι αν υπήρχε συμμαχία θα είχαμε πανεθνική πολιτική εκπροσώπηση, ενώ αν αποτύγχανε, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα διασπαζόταν. Όλα αυτά ήρθαν ως συνέχεια των λανθασμένων προβλέψεων για το τμήμα του ΣΥΡΙΖΑ που δεν θα έφευγε ποτέ κτλ. Φυσικά, εδώ δεν θέλω να μειώσω τις ευθύνες τις ΛΑΕ με την καταστροφική διαρκή δεξιά μετατόπισή της. Όμως αυτά έχουν περιγραφεί με περισσότερες λεπτομέρειες στο κείμενο των 19 το οποίο και συνυπογράφη.

Και σε περιπτώσεις τακτικών ελιγμών που θα έπρεπε να γίνουν, διακρίνει κανείς τα ίδια μοτίβα στην σκέψη της οργάνωσης. Πολιτικές επιλογές as usual όπου το σχήμα κατάληψη-διαδήλωση-απεργία-εξέγερση «να βγει ο λαός στους δρόμους» δεν αναγνωρίζει την πολυμορφία που μπορεί να χρειαστεί να μεταχειριστούμε σε συγκεκριμένες στιγμές της ιστορικής διαδικασίας, για να ενισχύσουμε την παραπάνω μεθοδολογία. Για παράδειγμα στην ΕΥΑΘ, έπρεπε να προτείνουμε εμείς το δημοψήφισμα και να μπούμε μπροστά, στη ΒΙΟΜΕ την αυτοδιαχείριση, στην Κερατέα τις συγκρουσιακές πρακτικές, στον αντιφασισμό τις πλατιές πρωτοβουλίες και την μαχητική περιφρούρηση γειτονιών και στο πολιτικό μέτωπο, κάποιες συγκεκριμένες συμμαχίες. Η παραπάνω πρόταση ακούγεται κάπως αντιφατική, στον τρόπο που συνδέει τα εγχειρήματα των «από κάτω» με την δουλειά «από τα πάνω». Αλλά εκτιμώ ότι είναι αντιφατική με τον τρόπο που έχουμε μάθει να σκεφτόμαστε. Με έναν μανιχαισμό όπου ότι γίνεται στην βάση είναι καλό και ότι επιλογές γίνονται σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο είναι δυνάμει κακές. Και όμως η πανεθνική εκπροσώπηση ενισχύει άμεσα τα προηγούμενα μέτωπα που ανοίγει ο κόσμος της εργασίας.

Ένα άλλο ζήτημα που διαπέρασε και την εκλογική τακτική μας στους προηγούμενους σταθμούς ήταν φυσικά η επίκληση αντικειμενικών συνθηκών. «Δεν ήταν έτοιμοι οι όροι. Ίσως πιο μετά» Μα με αυτά τα ρεύματα και τους αγωνιστές τους βρισκόμαστε σε κοινά πλαίσια για 20 χρόνια, και καθημερινά στους δρόμους για τα τελευταία 7 χρόνια. Ωρίμανση συνθηκών δεν σημαίνει να έχει μικρύνει τόσο πολύ ο δυνάμει σύμμαχος που να αποδεχτεί στο ακέραιο το πρόγραμμά μας. Σημαίνει να το ζητάει ο κόσμος. Να σου ζητάει να κάνεις κάτι να σπάσεις το αντιδημοκρατικό φράγμα του 3% για να σε στηρίξει. Σημαίνει το κοινωνικά αναγκαίο. Και εκεί κάναμε ότι δεν τους ακούσαμε όπως το ίδιο κάναμε και στην ΕΥΑΘ και στη ΒΙΟΜΕ και σε πολλά άλλα μέτωπα. **Χάριν** κάποια καθαρότητας, που όταν δεν έχει αξία χρήσης για τον λαό μας βοηθάει περισσότερο στο να επιβεβαιώνουμε την κομμουνιστική μας ταυτότητα παρά στο να βοηθούμε την επαναστατική αλλαγή.

Και φυσικά πάντοτε υπάρχει η υποτίμηση της συμπύκνωσης του πολιτικού χρόνου και η έμμεση πίστη ότι το ενδεχόμενο που θα επικρατήσει θα είναι το πιο δεξιό από το φάσμα των πιθανών εξελίξεων. Για παράδειγμα εκφραζόταν μια εκτίμηση που έλεγε για χρόνια ότι σε μια συμμαχία με το Σχέδιο Β, ο Αλαβάνος θα έμπαινε μπροστά και θα μας καπέλωνε και θα μπαίναμε στο ίδιο κάδρο με το κατεστημένο φαινόμασταν δραχμιστές κτλ κτλ. Επιβεβαιώθηκε στην συμμαχία ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ όπου ο Αλαβάνος δεν κατέβηκε καν και όπου δεν φαίνεται να οδήγησε ούτε έναν άνθρωπο στο συμπέρασμα ότι είμαστε τμήμα του πολιτικού κατεστημένου; Άλλωστε, θα πρέπει να σημειωθεί ότι ο ρεφορμισμός δεν επέρχεται από τις τολμηρές πρωτοβουλίες. Ο ρεφορμισμός είναι μια τάση που κερδίζει έδαφος πάνω στην πολιτική ήττα. Όταν τίποτα δεν δείχνει ότι μπορεί να αλλάξει. Και υπό αυτή την έννοια ενισχύσαμε πολύ περισσότερο τον ρεφορμισμό με τις «αριστερές» επιλογές μας απ'ότι αν είχαμε μία ελαστικότητα στην τακτική, αλλά πάντοτε με αρχές και την στρατηγική στο τιμόνι. Έτσι, ο αριστερισμός κάνει το ακριβώς αντίθετο από αυτό που θέλει. Ή αλλιώς, παραφράζοντας και τον Λένιν, πολλές φορές, η ανάπτυξη του ρεφορμισμού είναι η δεξιά τιμωρία στα αριστεριστικά λάθη μας.

Μεταβατικό Πρόγραμμα: Μια συζήτηση που δεν γίνεται

Τελευταίο παράδειγμα και ίσως σημαντικότερο, είναι η απάντηση στο μόνιμο ερώτημα του κόσμου, τι κάνουμε την επόμενη μέρα. Κοινός τόπος όλων των αντιλήψεων είναι πως πρέπει να εμβαθύνουμε στο μεταβατικό πρόγραμμα. Πως όμως να το εμβαθύνουμε όταν ακόμα και σήμερα η αγωνία μεγάλου μέρους δεν είναι να απαντήσουμε πειστικά αλλά να διαχωριστούμε από ρεφορμιστικές αναγνώσεις; Και εδώ επανέρχεται ο μόνιμος φόβος. Η εξέλιξη κάθε αιτήματος, κάθε πτυχής, προεκτείνεται νοητά στον χρόνο με την χειρότερη δυνατή έκβαση. Έξοδος από ευρώ θα σημαίνει δραχμή και ελληνικό καπιταλισμό. Διαγραφή του χρέους θα σημαίνει καλύτερους όρους για τον συλλογικό καπιταλιστή, το ελληνικό αστικό κράτος. Στάση πληρωμών, θα σημαίνει απλώς μια εκβιαστική κίνηση για τη διαπραγμάτευση. Πρόκειται για μία αντιδιαλεκτική αντίληψη που αδυνατεί να κατανοήσει την ομπρέλα των ενδεχομένων που ανοίγουν σε περίπτωση που κάποιος αμφισβητήσει έστω και μερικώς,

τέτοιες στρατηγικές επιλογές της αστικής τάξης. Αρνείται επίσης να δει το πώς η ενότητα των αιτημάτων κατακτάται μέσα στην κοινωνικοιστορική διαδικασία.

Αποκαλυπτικό παράδειγμα είναι το αφιέρωμα του ΠΡΙΝ πριν το δημοψήφισμα, με κείμενα Μαυροειδή, Στραβελάκη και άλλων. Μας έδωσε πολλά επιχειρήματα στον αγώνα που δώσαμε εκείνη την πύρινη εβδομάδα. Όμως ενάμιση χρόνο μετά, όλα δείχνουν να είναι στάσιμα. Αντίστοιχο παράδειγμα είναι το πολύ επιτυχημένο εγχείρημα της #ask_antarsya. Παρότι κατάφερε να μας βγάλει σε ένα ευρύ κομμάτι κόσμο, που υπερβαίνει το μπόι μας και παρότι ψηλαφήσαμε επιτέλους συγκεκριμένες απαντήσεις σε συγκεκριμένες ερωτήσεις, την επόμενη μέρα το facebook γέμισε από επικριτικά και ειρωνικά σχόλια οργανώσεων συμμάχων που θεωρούσαν ότι οι απαντήσεις που δόθηκαν ανοίγουν τον δρόμο στην διαχείριση. Η οργάνωση; Ποια είναι η γραμμή μας σε σχέση με όσα διατυπώθηκαν στο #ask_antarsya. Ούτε πολεμική μα ούτε και ιδιαίτερα φιλική. Για του λόγου το αληθές, ενάμιση χρόνο μετά δεν έχει γίνει καμία προσπάθεια να συνεχισθεί των κεκτημένο της, κάτι που φανερώνει μία ταλάντευση σε σχέση με τις απαντήσεις που δόθηκαν και επίσης μία υποχώρηση απέναντι στις υπερεπαναστατικές κριτικές που ακούστηκαν.

Πρόκειται δηλαδή για μία αντίληψη όπου οι πολιτικές κινήσεις και οι τακτικοί ελιγμοί δεν είναι επιλογές που πρέπει να πάρουν πρώτοι οι κομμουνιστές για να κερδίσουν τον κόσμο, αλλά επιλογές στις οποίες μπορεί να συναινέσουμε λόγω του αρνητικού συσχετισμού δυνάμεων. Η Διεξοδος είναι μία πολύ θετική εξέλιξη, αλλά πολύ φοβάμαι ότι οι παθογένειες του NAP, θα εμποδίσουν και αυτήν την πρωτοβουλία να επιτελέσει έναν τέτοιο στόχο.

Συμπεράσματα

Οι παραπάνω συλλογισμοί δεν υποστηρίζονται από κάποιον κλεισμένο σε μικρόκοσμο της αριστεράς, ούτε κάποιον που σκέφτεσαι με όρους αστικής πολιτικής. Ο γνώμονας είναι το τι γίνεται στο κίνημα.

Πόσες και πόσες φορές, πήγαμε σε εργασιακούς ή κινηματικούς χώρους. Διαρκώς και με συνέπεια. Θυμάμαι στην ΕΡΤ3 ή στις Σκουριές κάτι χρόνια τώρα, να τα λέμε καλά, αλλά στο τέλος να μας χτυπούν φιλικά την πλάτη και να μας λένε. «Καλά τα λέτε, αλλά κοίτα που βρίσκεστε, δεν μπορείτε να δώσετε λύση. Εγώ θα ψηφίσω ΣΥΡΙΖΑ» Και μάλιστα ένα μέρος αυτών όχι μόνο ψήφιζε αλλά ακολουθώντας αυτό το μεγάλο κοινωνικό ρεύμα προσελκυόταν προς τις θέσεις του ΣΥΡΙΖΑ και εντάσσονταν στο κόμμα ή σε επιμέρους πρωτοβουλίες του. Πόσες και πόσες επαφές μας στην ΕΑΑΚ, ψηφοφόροι ή ακόμα και ψηφοδέλτια παρά την συνεπή πολιτική μας δουλειά δεν καταφέραμε ποτέ να τους εκφράσουμε με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, και τελικά στήριξαν αυτό που εκφραζόταν στην κεντρική πολιτική... δηλαδή τον ΣΥΡΙΖΑ. Δεν θα έπρεπε να έχουμε κάνει κάτι διαφορετικό; Δεν πρέπει τώρα να κάνουμε κάτι διαφορετικό;

Αυτό το κείμενο δεν γράφτηκε για να εκφράσει απλώς κάποια απογοήτευση. Αλλά για να εντοπίσει συγκεκριμένες ιστορικές αδυναμίες του ρεύματός μας. Να τις ονομάσει ως πρόβλημα και να ανοίξει την κουβέντα για την επίλυσή τους. Από την επόμενη μέρα του Συνεδρίου θα πρέπει να βγούμε ενοποιημένοι και να κάνουμε αυτό που είναι πολιτικά αποτελεσματικό. Να αρχίσουμε επιτέλους να απαντάμε στην αγωνία αυτού του τόπου για ζωή. Ακόμα και αν χρειαστεί να αμφισβητήσουμε πλευρές του τρόπου που σκεφτόμαστε, πράγμα πάντοτε επίπονο.

Για να πραγματοποιήσουμε την κομμουνιστική επαναθεμελίωση, όχι μονάχα στο ζήτημα της οικονομίας, αλλά και για μία νέα επαναστατική πολιτική θεωρία και πράξη που θα βλέπει τον πραγματικό άνθρωπο που έχουμε μπροστά μας, τις ανάγκες και τα όνειρά του. Ανεξάρτητα από το αν αυτά συμβαδίζουν με τις γραφές μας...

Χρήστος Αβρ., ΟΒ Ανεργίας και επισφάλειας Θεσσαλονίκης